

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

sobota 19|03|16

Potlesk, prosím, a oponu nahoru!

Je konec. Spadla opona. Finito! Zazněl potlesk? Jestli ne, zazní příště! Pokud potlesk byl, bude i příště? Úspěch je nejistý jako sám život. Ale jeviště se zdá věčné. Divadlo pro anděly, jak napsal držitel Templetonovy ceny Tomáš Halík. Trochu té mystiky k divadlu přece patří a duchovní rozměr taky. Ne že by tento pohled na věc na divadelních prknech převládal, ovšem je to prvek nepostradatelný. Nepleťme si ale ten pohled s ironickým titulem Andělé všedního dne Michala Viewegha, to je jiný příběh. Takže je už opravdu po všem? Ano, ale další představení už se jinde začíná. Bude někoho zajímat? To je otázka, na kterou hledáme všichni odpověď. Když nehrajeme pro úspěch, tak tedy pro anděly.

Která hra se vám líbila? Masáž bránice? Nebo tragikomická drama? Intelektuální sprcha, nebo potrhá fraška? Nezáleží ani tak na formě, jako na úhlu pohledu. Když se hraje pro publikum, vždycky to má smysl. Když se nepobaví divák, zvládne to aspoň divadelník. Když se nedaří ani jednomu, jsou tu ty andělské zvony. Že je neslyšíme? Tak přeju trochu víry do toho umírání. Už jste asi poznali, kam mířím, že? Ano, bylo té slivovice

na mě včera mnoho a teď už se z toho fejtonového mudrování nevymotám. Ale je třeba tu hru dohrát do konce, z jeviště se neutíká. Tak tedy směle dál.

Těším se, že nakonec vystřízlivím a že vám přijdu zatleskat. Můj potlesk máte jistý. Mám rád, když se nesedí s rukama v klíně, mám rád, když se na jevišti něco děje. A vy jste to znovu dokázali. Zahráli jste, a někteří i postoupili dále. Dobře, na Thálii to možná nebylo, ale proč hned na nejvyšší kopec, když se dá jít směle kolem řeky. Netrapme se tím, že z každého z nás nejsou Čapkové nebo rovnou Havlové. Oni měli své režimy a námět pro vážné divadlo. Ale psát dneska o „Čapím hnízdě“ nebo o registračních pokladnách? S tím by měl co dělat každý génius. Nemusíme být geniální, ale na jeviště jsme přišli a zatleskali jsme si. Jsme lidi a hrajeme divadlo, abychom lidmi zůstali.

Jde to i bez andělů, bez divadla, bez lásky, hůř už bez peněz. Ale hrát jen pro výplatu, to by nás nebavilo, a proto jsme tady. Pokud tam nahoře nakonec nějaký pan režisér je, chceme mu všichni udělat radost. Vzorňáci hrají jako pro Oscara, rebelové jako by už to dneš-

ní představení mělo být jejich poslední. Ale nehrát vůbec, to by byl teprve konec, funus, smrt. Blíží se velikonoční mystérium, příběh vítězství života nad smrtí. Takže žádný konec, všechno má své pokračování, ať se nám to líbí, nebo ne. Proto je fajn, že jsme tady a těšíme se na večerní koncert fyzického básnictví Těch syčáků a na další ročník Setkání divadel.

Zase šéfredaktor Karlu Prokešovi slíbím, že budu u toho. Nenechám si to ujít. Aspoň v té roli neviditelného redaktora, který se teď za počítačem snaží vystřízlivět, když má sedět v publiku nebo plácet po ramenou kolegů v redakci. Polepším se! Když ne letos, tak příště určitě. Protože divadla tu budou za rok zas. Ctíme přece tradici, jako staří Řekové vítáme jaro „tancem kozlů“. Tragédií i komedií zároveň. Tak se těším, za rok u divadla. Další setkání bude znovu stát za to a já snad stihnou uzávěrku. Žádný konec, opona nahoru, jedeme dál. Potlesk, prosím!

Aleš Linduška

Zahradní slavnost aneb ztráta vlastní identity

Třetím představením ostravského souboru ZDIVIDLA na letošním Setkání divadel byla adaptace Havlovy Zahradní slavnosti. Popovídaly jsme si o ní s Eliškou a Vlastimilem.

Co vás na hraní baví nejvíce?

Eliška: Zřejmě zpětná vazba diváků. Nebo taky to, že poté můžeme poskytovat rozhovory – cítím se pak tak... chtěně...

Vlastimil: Adrenalin. To, že za námi potom někdo přijde a řekne: „Precizně provedená práce.“

Co vás přivedlo ke hraní?

Eliška: Tak v mém případě to bylo asi tak, že mi vždycky jako malému dítěti říka-

li takové ty věty jako „Jé, ty jsi hěřečka“ a já jsem si řekla, proč ne, tak jsem se hraní začala nějak věnovat. Vlastně se Sašou (režisér, dramaturg – pozn. red.) jsem se seznámila skrz dramaťáky, které jsem navštěvovala na základce, a on se mě zeptal, jestli nechci do divadla, tak jsem řekla, že jo.

Vlastimil: Do souboru jsem se dostal díky Elišce a myslím, že hraní je nějaký druh postižení, se kterým se člověk rodí a je jeho povinností se tomu dále věnovat, protože je to nutková touha, která toho člověka pořád žene a žene, aby se předváděl.

Připadá vám, že obsah hry se snaží lehce předvídat budoucnost?

Eliška: Myslím, že je to takové nadčasové.

Vlastimil: Přijde mi, že všechno stojí pořád na stejných principech, ale podle mě si Saša vybral takové nadčasové téma a přitom si toho nebyl ani vědom.

Proč to byla zrovna hra Zahradní slavnost od Václava Havla?

Eliška: Vybrala se tak nějak s příchodem Vlastimila.

Vlastimil: Já jsem slyšel, že Saša ji chtěl už delší dobu realizovat, ale nebyl na to správný arsenál ani správný čas. Pak jsme se všichni sešli a zjistili, že bychom mohli hru začít nacvičovat. Taky bych tím chtěl poděkovat Sašovi, že když jsem dostal možnost ve hře účinkovat, tak jsem zjistil, že jsem vlastně taky ten postižený.

Cítíte, že na vás má někdo určitý vliv, který není dobrý a ovlivňuje vaši vlastní identitu tak, jak se to stalo hlavní postavě?

Vlastimil: Miloš Zeman.

Eliška: Paní profesorka Polášková. Tímto bych jí chtěla vzkázat, že ji opravdu nenávidím a znechutila mi matematiku tak, že se jí nehodlám věnovat už nikdy.

Katka&Katka

SETKÁNÍ DIVADEL – MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY 2016 MÁ SVÉ VÍTĚZE A MY UŽ SE TĚŠÍME NA 39. ROČNÍK, KTERÝ SE USKUTEČNÍ V DATU 17 – 18. BŘEZNA 2017

Z představení Kličková souboru ÚDIVADLO - Malá monstra.

DOPORUČENÍ POROTY NA PŘEHLÍDKU MLADÁ SCÉNA
ZDIVIDLA Ostrava „Zahradní slavnost – část 2. jednání“

DOPORUČENÍ POROTY NA PŘEHLÍDKU ŠRÁMKŮV PÍSEK
Valaši v pohybu „Vznikne?“
NJ feat. Uhřík „Třicet osm dva“

CENA ZA NEJLEPŠÍ HERECKÝ VÝKON
Eliška Fejková a Vlastimil Žwak „Zahradní slavnost – část 2. jednání“

CENA JOSEFA FABIÁNA, CENA DIVÁKŮ
Valaši v pohybu „Vznikne?“

Vlastimil Žwak

Valaši v pohybu

NJ feat. Uhřík

JIRÍKOVO VIDĚNÍ A Slované zase říkali, že to není pravda

Tak se pomalu loučíme s festivalem, jak už psal Aleš ve svém kajícím úvodníku. V minulých viděních jsem se zaobíral závažnými tématy, jako je veřejná pitva či rané budovatelství divadla, tak na rozloučenou by to chtělo trochu odlehčit. Povíme si něco o evropských dějinách ve 20. století.

Ne úplně čistou náhodou jsem se byl nedávno podívat na představení olomouckého divadla Tramtarie, které se jmenuje *Europeana*. *Stručné dějiny 20. věku*. Nevím, kdo si to ještě pamatuje, v roce 2000 to byl docela poprask. Knihu *Europeana* tehdy vydal Patrik Ouředník, zajímavý český spisovatel žijící ve Francii. (Jen pro filologickou přesnost, dlouho jsem si myslel, že JE to ta *Europeana*, teprve nedávno jsem zjistil, že JSOU to ta *Europeana*.) Načasování vydání na přelom milénia nebylo nahodilé, jedná se totiž o stručný a přehledný soupis dějin celého 20. století.

Novináři knihu označili za kontroverzní, ale byla spíš provokativní, v zásadě se jí nedá moc věcí vyčíst – snad jen trochu cynismu. Literární kritikové si dodnes lámou hlavu, jak označit styl, kterým je napsána, ale v zásadě na tom ani moc nezáleží. I když právě ten neuchopitelný styl z ní dělá výjimečné dílo. Dějiny se pokouší hodnotit mnoho spisovatelů a Ouředník to udělal zvlášť fikaně. Napsal něco jako esej, úvahy a zároveň deníkové záznamy, které hranou naivitou vyjadřování připomínají třeba vyprávění Forresta Gump. Tato hra umožňuje autorovi spojovat vážné s bezvýznamným, klást do souvislosti věci zdánlivě nesouvisející a nacházet mezi nimi provokativní asociace. Posuďte z ukázky o dění před 2. světovou válkou:

„Němci říkali, že přirozenými nositeli evropské civilizace jsou oni, protože umějí válčit a obchodovat, ale také pořádat družné zábavy. A Francouzi že jsou namyšlení a Angličané nadutí a Slované že nemají pořádný jazyk, a jazyk že je duše národa, a Slované žádný národ ani stát nepotřebují, proto že by jim to jenom zamotalo hlavu. A Slované zase říkali, že to není pravda, že ve skutečnosti mají jazyk, který je ze všech nejstarší, a že se to dá snadno dokázat. A Rusové říkali, že celá Evropa je v úpadku a že katolíci a protestanti Evropu úplně zkazili, a navrhovali, že vyženou Turky z Cařihradu a pak že připojí Evropu k Rusku, aby byla zachráněna víra.“

Tu knížku mám moc rád, takže mě samozřejmě zajímalo, jak ji v Tramtarii zpracují. Podstatou stylu Ouředníkových *European* je to, že se vysloveně vzpírá divadelnímu zpracování. Je to souvislá vyprávěčská promluva s neměnnou strukturou a dikcí, nějak ji scénicky zpracovat je docela výzva. Paradoxně režiséry provokuje natolik, že byla v zahraničí s různým úspěchem, ale již mnohokrát inscenována. U nás zatím snad jen jednou Janem Mikoláškem v brněnské Redutě. Bohužel jsem ji neviděl, ale z rozporuplných kritik mi vycházelo, že většina výtek směřuje právě k nejednoznačnosti textu, recenzenti si s tím trochu nevěděli rady.

Olomoucké kritiky dokonce nová inscenace *European* v divadle Tramtarie vyděsila natolik, že se za rok od premiéry nezmohli na jedinou recenzi či jiný komentář. Tak ji aspoň zhodnotím já, velice stručně: líbila se mi. Krátká stopáž (60 minut) umožnila vybrat nejsilnější pasáže textu, zvýraznit kontrasty a dovedně přepínat z humoru do mra-

zení v zádech. Minimalistická scéna občas nevalila, občas doplnila nečekanou asociací. Ze zaujatého přednesu striktně technického popisu nacistických praktik šla docela hrůza, víc než v knize. Polská režisérka této inscenace Ewa Zembok ke hře říká: „*Divák nemůže brát tento text dogmaticky, neboť je to ve své podstatě hra se stereotypy, o nějakém ukotveném vnímání dějin. Doufám, že to bude inscenace inspirující diváky k vlastnímu přemýšlení – o našem světě, společnosti, i o nás samotných, to vše s jistou dávkou drsnosti, ale i nadhledu.*“

Olomoucká *Europeana* už čekají poslední dvě reprízy, první z nich 21. dubna. Pokud budete mít cestu kolem, určitě to není ztracený čas, zvlášť pokud neznáte literární předlohu. Mimochodem, *Europeana* jsou nejprekládanější českou knihou vydanou po roce 1989, takže lidé – čtete. Dáme si ještě jednu ukázkou.

„Američané, kteří v roce 1944 padli v Normandii, byli urostlí chlapci a měřili v průměru 173 cm, a kdyby se nakladli jeden za druhého, chodidla k temenům hlav, měřili by dohromady 38 kilometrů. Němci byli také urostlí chlapci, a nejurostlejší ze všech byli senegalští střelci v první světové válce, ti měřili 176 cm, a tak je posílali do prvních řad, aby se jich Němci polekali. (...) A když senegalští střelci viděli poprvé letadlo, mysleli, že je to ochočený pták, a jeden senegalský voják vyřezával z mrtvých koní kusy masa a házel je co nejdál od sebe, aby letadla odlákal...“

Sepsal Jiří Jurečka

Europeana v Japonsku

Extrovna Karla Prokeše – kulturní pozorovatelná kavárenského povaleče

Folkový kabaret Buriana a Dědečka na blankytném pozadí

Když si autorská a interpretační dvojice Jan Burian a Jiří Dědeček na konci sedmdesátých let vykoledovala zákaz veřejného vystupování v Praze, mohli se radovat jejich posluchači po celé republice. Nebo aspoň tam, kde byl v docházkové, nebo aspoň v dojezdové vzdálenosti statečný a zároveň osvícený pořadatel, jenž v zařízení, jež mu bylo vyšší mocí svěřeno do socialistické péče, nebojácně uváděl jejich pořady. Tak se Burianovi s Dědečkem podařilo najezdit bezpočet kilometrů po tehdejších mizerně udržovaných cestách a jediné československé dálnici, ať už Burianovým trabantem, či později škodovkou Jiřího Dědečka, a společně absolvovat víc než tisíc vystoupení. Je na místě připomenout, že M-klub ve Valašském Meziříčí byl jejich pravidelnou zastávkou a právě tady, pod valenou klenbou zámeckého sklepení, společně odehráli jubilejní pořad č. 1000.

Ve spolupráci i každý sám za sebe napsali, hráli a zpívali blíže nezjištěné množství písniček, z nichž podařilo se jim oficiálně

nahrát a vydat jen šest písní na samostatné EP desce, a v roce 1982 zabrat celkem třemi dialogy a třemi písničkami část LP desky *Ozvěny malých scén s profily tehdejších divadel malých forem*. Po jedenácti letech harcování po celé republice se to jistě nedalo nazvat oficiálním uznáním záslužné práce. Ke komplexnímu zmapování jejich jistě osobitého autorského rukopisu, specifické poetiky textů a svérázného projevu tak vlastně došlo až nyní na šesti CD v krabici s názvem *Burian & Dědeček na blankytném pozadí*. Pozoruhodnou kolekci v pečlivé produkci vydalo nakladatelství Galén, které se už delší čas systematicky věnuje mapování bílých míst a černých děr v historii českého folku a příbuzných žánrů.

Vzpomínky pamětníků společných text-appealů klavíristy Jana Buriana a kytaristy Jiřího Dědečka tak mohou konečně dostat konkrétnější obrysy. Písně, verše, citáty a statě volně v pořadech řazené mezi improvizované a často pěkně řízné dialogy ve své době jistě vytvářely jedinečnou, leč asi nevratnou atmosféru spikleneckých sedánek spřízněných duší. Nad tím ovšem stojí otázka, zda to nejpodstatnější z tvorby dvojice Burian & Dědeček, pečlivě seřazené, zvukově ošetřené a vybavené veškerou potřebnou dokumentací, dokáže dnes oslovit nějaké nové publikum. Možná že ne, ale je to spíš chyba těch neoslovitelných posluchačů. Rozhodně je tu však další potřebný střih do tehdejší situace, ostře vnímané zjitřenou myslí talentovaných umělců, bystrých pozorovatelů a obratných glosátorů, kteří si dokážou pohrát s češtinou. Jan Burian poetičtěji,

Jiří Dědeček cyničtěji, v obou případech nápaditě se silně vyvinutým smyslem pro humor a schopností uchopit grotesknost všednodenních příběhů v nečekaných souvislostech.

O tom všem vypovídá cenný dokument, který obsahuje tři disky se záznamy občasných vystoupení na pražské Baráčnické rychtě v letech 1983–84. Jeden disk nahrávek z roku 1980 zachycuje období, kdy dvojici Burian & Dědeček na trojici rozšířil půvab semaforové zpěvačky Magdy Křížkové, kterou kabaretním písničkářům nenápadně do(po)ručil Jiří Suchý a sám si s nimi zahrál na banjo i zazpíval. Další kotouč je naopak novějším dokumentem z dubna 1985, pořízeným v pardubickém klubu Na Drážce. Konec osmdesátých let, přesněji rok 1989, nakonec pokrývají nahrávky z vystoupení v pražském Junior klubu Na Chmelnici, kde se po čtyřech letech oba protagonisté znovu sešli a několikrát účinkovali v cyklu pořadů *Večery rozpadlých dvojic* společně s Petrem Skoumalem a Janem Vodňanským. Právě na tomto závěrečném disku je soustředěn větší díl písniček, které nestárnou. Polojasno, Dvacet deka duše, Blues pro slušný lidi, Některé staré ženy nebo další Burianův nadčasový povzdech Blues pro věřitele, to jsou písně, které zub času jen tak neohlodá.

Burian & Dědeček Na blankytném pozadí, Galén 2015, komplet 6 CD

Tom a Jeff: SOUTĚŽ

Přišel sám se svou židlí a autentickým výstupem by krev rozproudil i mrtvému. Co se však skrývá za 40minutovou pasáží a oblakem smíchu? Jde opravdu jen o to pobavit publikum, či má hra své sdělení?

Začátek vaší inscenace na mě působil trochu povrchně, mohl byste mě nějak uvést do záměru?

Pravidla soutěže lidem nejlépe vysvětlíte na jakémkoliv imaginárním předmětu. Kdybych se jen tak zjevil na pódiu a začal něco vysvětlovat, bylo by to nudné. Takhle alespoň diváci v napětí čekali na to, co bude následovat. Každé představení by mělo mít svůj nárůst, takže z ničeho mířím k vyvrcholení, momentu, kdy se lidé baví, což je super. No a nakonec by osa měla zase klesat. To byla ta část, kdy nikdo nečekal prostředí psychiatrie. Povede-li se mi to tímto způsobem zahrát, jsem spokojený.

A proč zrovna psychiatrie? Jak vás to napadlo?

Spíš než psychiatrií bych to nazval jiným světem. Žijeme ve dvou paralelních světech, a jak my můžeme vědět, který z nich je ten pravý? Jestli ten, ve kterém jsou lidé „nemocní“, žijící ve své realitě, sami v sobě, bez shonů, bez starostí, nebo ten náš. Proto se zrovna tomuhle nikdo ani smát nemůže. Ve

chvíli výstupu to sice působí jako situační fór, ale s odstupem času, když si na to lidé vzpomenu za 10–15 let, to může vyvolat dojem spíše děsivý.

Diváci se smíchy ohýbali v pase, zkuste mi myšlenku ještě nějak přiblížit...

...představte si, že lidé opravdu sedí v sanatoriu na židličkách a každý tam prožívá svůj příběh. Někdo je zahradníkem a pěstuje si kytičky a někdo všem ostatním předvádí své karetní triky, protože věří, že má právě kouzelnické vystoupení. My ty osobnosti přitom vnímáme jen jako „mrtvé“ duše, které nic nedělají. Přitom v nich může být

tolik života a radosti, že nám se o tom může jen zdát. Donnie Darko je krásný příklad. Vezměte si, že když se na ten film díváte, vidíte strašně škaredého králíka, ale ve chvíli, kdy vám někdo řekne, že není škaredý, ale smutný, protože ví, že má umřít hlavní hrdina, tak se na něj v budoucnu už nebudete dívat jako na hororovou postavu, ale jako na malého, smutného hrdinu.

Stejně tak je to se SOUTĚŽÍ. Lidé na to s odstupem snad přijdou. Ale když zůstanou v dojmu veselohry, nic se neděje, to je na každém.

Homole

Je Nahé divadlo skutečně nahé?

Členy nezávislého alternativního Nahého divadla z Rožnova pod Radhoštěm jsme si pozvaly na pár slov o jejich autorské inscenaci Metropole.

Zradili byste přítele kvůli moci?

Jan: Rozhodně ne. Mluvím za sebe jako autor, a kdybych byl jiného názoru, tak ani nevznikne tahle hra.

Zdeněk: Rozhodně ano u herecké postavy, ale ne vůči mé lidské povaze.

Václav: Já nějak nevím. V roli jsem tak nějak na pomezí, ale já jako člověk bych to neudělal.

Proč zrovna nahé divadlo?

Je to vlastně metafora našeho uměleckého programu, který se snaží témata, co zpracovává, zobrazit v obnažené podobě, tak jak to více méně je – bez obalu. Ukázat je tak, jak se jeví ve své prostotě. To je vlastně první rovina, proč se soubor jmenuje zrovna takto.

Další rovina je, že se snažíme minimalizovat scénické objekty na ty nejdůležitější, respektive pro každou inscenaci vytváříme specifické rozmístění herců a diváků. Vlastně se snažíme být v blízkosti publika. Z výtvarné stránky to znamená, že se divadlo snažíme obnažit na to nejdůležitější, co v inscenaci je.

Myslíte si, že korupce vládne světu?

Je to možné. Nemyslíme si, že korupce je jediná, ale je jedním z hlavních faktorů, které hýbají minimálně politickým spektrem.

Jak vás napadl námět na tuto divadelní inscenaci?

Metropole je součástí čtyřdílného projektu, který se jmenuje Exit: Nekonečno... Jsou to čtyři inscenace, které na sebe tematicky navazují – příběhově je každá jiná, ale téma je pořád stejné; jedinec versus systém. Je na divákovi, jak si ho přebere, jak si ho vztáhne do svého osobního života. Nicméně to téma prostupuje všechny čtyři inscenace.

Bylo těžké vžít se do rolí?

Zdeněk: Ano.

Václav: My jsme si ujasnili, kdo jsme, ujasnili jsme si charakter té role a tím jsme se do té role najednou vžili.

Jan: Přesně tak. Před zkoušením proběhla dramaturgická fáze, kdy jsme se bavili o postavách, proč je takové téma, proč ty postavy jsou takové, jaké vztahy mezi sebou mají – to proto, aby došlo k určitému naladění. Cílem bylo nehrát postavu, ale žít tu postavu. V tom je vlastně cíl našeho divadla. Jak hrajeme v blízkosti s diváky, tak je třeba hru žít, aby dojem byl uvěřitelný.

Podle čeho jste vybíral hudbu?

Pro mě je určující, aby hudba byla nekonvenční – ne tuctová, a nějakým způsobem buď korespondovala s náladou situace, ve které je použita, nebo aby tam přinesla něco nového

a spojením hudby s jednáním na scéně vznikla nová atmosféra.

Váš projekt Exit: Nekonečno... zprostředkovává skrze lidské jednání obraz světa, který nás obklopuje. Jak obraz světa vidíte vy?

Václav: Například já jsem to, co jsme hráli, v podstatě zažil. Neměl jsem moc možnost jít studovat a musel jsem se prostě začlenit do fabriky. Takže pro mě je ten obraz takový, jako v té hře – když nemáš peníze, nemůžeš mít moc nebo vliv.

Jan: Já současný svět vidím spíše pesimisticky – vzhledem k souvislostem, které ve hře nejsou zpracované. Ale pořád mám naději, že se všechno může obrátit k lepšímu. Nicméně ten depresivní pocit je převládající.

Zdeněk: Já nad tím moc nepřemýšlím.

Katka&Katka

MJF je jedna z nepříjemnějších přehlídek, které jsem měl tu čest navštívit

Jak na průběh festivalu nahlíží předseda poroty Michal Zahálka?

Jste tu úplně poprvé a rovnou na postu předsedy. Jak to na vás působí?

Valašským Meziříčím jsem před lety projížděl autem, takže úplně poprvé tu nejsem. Funkce předsedy je možná díky tomu, že jsem členem odborné rady pro experimentální divadlo, jinak si to vysvětlit neumím.

Přichází otázka, která v rozhovoru snad nelze vynechat. Jaké máte ze setkání MJF dojmy?

V první řadě jsem velmi rád, že jsem přijel, protože to je jedna z nepříjemnějších přehlídek, které jsem měl tu čest navštívit. Máte tady úžasné prostředí a nádherný zámek, který tvořil jedinečnou atmosféru. Dále sem

přijíždí nesmírně zajímavé soubory a těší mě i společnost diváků. Přicházejí v množství větším než hojném, což vůbec není samozřejmost. Velkým zážitkem pro mě bylo to, že se jednalo opravdu o divadelní festival se vším všudy a nešlo jen o přehlídku divadelních kusů.

Jak se vám hodnotilo? Jste přísný?

Pojmu-li porotu jako celek, tak přísní určitě nejsme. Naopak jsme laskaví, vlídní a krásní. Co se hodnocení týče, tak mezi sebou máme určitým způsobem rozhozeny kompetence. Máme Lukáše Riegra, který působí v herectví. Dále scénografa Tomáše Žižku a odborníci na dramatickou výchovu Veroniku Rodovou. A než zmíním sebe, nesmím zapomenout na Natálii Preslovou, dramaturgyni. Já osobně specializaci nemám, věřím v celek.

Jaký žánr vás nejvíce přitahuje?

Jsem všežravec. Mám rád velkou činohru, libuji si v tragédiích, ale dokáží si skvěle užít i postelovou frašku. Čas věnuji raději tomu, co je kvalitně zpracované, než abych se ubíral výhradně konkrétním směrem.

Jaký z letošních souborů vás nejvíce oslovil?

Hodně dlouho si budu pamatovat soubor Valaši v pohybu a jejich inscenaci „Vznikne?“ Minimálně v dnešním představení se odehrávalo něco nesmírně silného. Zároveň se jednalo o vtipnou věc, která bezprostředně reaguje na podněty okolí. Hodně důležité je to, že hra vznikala tady a teď. Provedení nebylo šíleně přebrané a divák byl účastníkem. Tohle když se hercům podaří, máme postaráno o skvělý zážitek. Nevím, zda je to tak každým rokem, letošní ročník, kterého jsem byl součástí, byl na improvizované scéně zvláště bohatý. Možná to je nějaká valašská specializace.

Závěrem rozhovoru, jak byste motivoval amatérské herce k pokračování v tom, co nám celý víkend prezentovali?

Přijďte příští rok zase. My jako porota vám nabízíme náš úhel pohledu, kterým vás rádi postrčíme k novým zkušenostem. Nechceme nikoho shazovat ani trápit. Chceme vám ukázat, jak různě se dá divadelní činnost vnímat.

Zkrátka, přeji všem, aby divadlo hráli dál a hráli s otevřenýma očima.

Homole

Komorní scéna 21: „Ubu NEspoutaný“

Díla Alfreda Jarryho jsou bohatá na zvrácenou absurdnost. Chvilí mi trvalo, než jsem se po smršti tradičních projevů naladila a přistoupila na humor – dají-li se lopaty sprostých projevů humorem nazývat – cynického Francouze. Zprvu jsem nechápala, proč se publikum směje tak primitivnímu vyjadřování a nezralé tvorbě. Což není chybou herců. Avšak netrvalo dlouho a hra si získala i mou přízeň. Díla svobodomyšlných alkoholiků zkrátka mají své opodstatněné kouzlo.

Ačkoliv jsem chvílemi měla pocit, že to, co se na jevišti odehrává, napsal dvanáctiletý kluk, který právě pod otcovou postelí našel sbírku nestydatých časopisů, nebylo ve jménu satiry co vytknout. Co si o tom celém myslí samo seskupení Komorní scény 21, na to jsem se po představení přišla zeptat do zákulisí. Tuhle lahůdku si přeci nemůžu nechat ujít.

Zajímalo by mě, kdo přišel s nápadem, že zinscenujete zrovna Jarryho krále Ubu?

Martin: S tím přišla naše režisérka Hana Magdoňová, která tu dnes s námi bohužel není, protože jela na divadelní stáž do Německa. Už nějakou dobu chtěla hru „znárodnit“ a do toho se stal prezidentem Miloš Zeman, který vlastně odpovídá obrazu otce Ubu. Takže jsme se toho okamžitě chytli, protože nám to přišlo jako krásná, trefná a hlavně aktuální satira.

Vzhledem k tomu, že postavu otce Ubu jsi ztvárnil zrovna ty, jaký k panu prezidentovi máš vztah? A jak ses s rolí ztotožnil?

Vít: Martin s ním má společné akorát to, že pije Becherovku stejně jako on.

Martin: S rolí se nijak ztotožnit nejde. Jde o vyložené zápornou postavu a neznám člověka, který by v reálném životě chtěl být „záporníkem“.

Celé představení se prezentuje dost amorálně. Setkali jste se někdy s negativním ohlasem?

Martin: To neee, nám na představení většinou nechodí děti. A ty, co chodí, tak se dobře baví. Ona ta sprostota je většinou to dobré, co z nás jde. Protože člověk se v reálném životě musí hodně mírnit, aby nějak zapadal. Nikdo nic negativního neříká, lidi se nás bojí.

Vít: Mně to vyložené přijde jako obraz společnosti. A co se těch ohlasů týče, oni lidi ani moc nemluví. Prostě se zvednou a jeden po druhém odchází. (smích)

Máte raději žánr, který jste dnes prezentovali, nebo se soustředíte raději na dramata?

Martin: Na to si opět dovolím odpovědět. My jsme dříve hráli Běsy od Dostojevského, což je hodně vážné. Takže jsme to chtěli rozvolnit a hledali komedii. No a tak jsme skončili u té nejvíc absurdní parodie.

Vít: Jasně. Úplná volovina. A to je smysl toho, proč nás to tolik baví a chceme hrát.

Alfred Jarry údajně nesnášel ženy. Proto se ve vašem provedení chopil ztvárnění Matky zrovna vousatý Martin?

Martin: Asi to nebyl záměr. Nevěděli jsme, koho bychom do té role mohli obsadit, a s Martinem spolupracujeme taky dlouho. Takže to bylo jasné. Když absurdita, tak ať to stojí za to.

Vít: No, on je takový největší pankáč z okolí.

Sára: Tu roli ztvárňuje líp než jakákoliv žena, protože žádná žena není tak nechutná. (smích)

Kolikrát máte tohle dílo odehrané?

Martin: Osmkrát.

Ostatní: To neee! (počítají)

Martin: Tak tohle je naše čtvrté představení.

Sára: Po roce. Celý rok jsme se neviděli. Ani scénář. A Scéna se nám mezitím vlastně taky rozpadla. Po té době jsme se sešli a během jednoho víkendu, tak nějak alternativně, slepili, co se dalo, a přijeli do Valmezu. Jak nás co napadlo, tak jsme i hráli.

...a ono to mělo své kouzlo.

Homole

Pozvánka k sousedům

Kb KATOLICKÁ BESEDA KOPŘIVNICE
 KULTURNÍ DŮM KOPŘIVNICE

KOPŘIVA 2016

30

„ODKUD PŘICHÁZÍME? KDO JSME? KAM JDEME?“
 ročník přehlídky netradičních divadel

ČTVRTEK 21.4.2016

18:00 **KINO PULS** 30 Kč
PEKAŘI MALÁ MONSTRA (DDM KOPŘIVNICE)

PÁTEK 22.4.2016

13:30 **KD ŠTRAMBERK** 30 Kč
PRÍBEH RYTIERA TEÁTER KOMIKA (SLOVENSKO)
 JARMAREČNÍ DIVADLO O RYTÍŘI HLEDAJÍCÍM ŠTĚSTÍ. (POHÁDKA PRO DĚTI MŠ. ODJEZD AUTOBUSU OD KATOLICKÉHO DOMU 13:00)

15:30 **KATOLICKÝ DŮM KOPŘIVNICE** 100 Kč
PAN THEODOR MUNDSTOCK J. ACHAB HAIDLER
 OSUD JEDNOHO ČESKÉHO ŽIDA ZA PROTEKTORÁTU. FUKSŮV ROMÁN V PODÁNÍ JEDNOHO HERCE. (STEJNÁ HRA A STEJNÝ HEREC, JAKO NA 1. ROČNÍKU KOPŘIVY, NÁVRAT PO 29 LETECH)

17:30 **KATOLICKÝ DŮM KOPŘIVNICE** 100 Kč
MACBETH DIVADLO KONTRA (SLOVENSKO)
 V TÉTO INSCENACI HRY W. SHAKESPEARA NEHRAJE NIKDO JINÝ, NEŽ HLAVNÍ HRDINA - ČLOVĚK, KTERÝ TRPÍ. (DIVADLO JEDNOHO HERCE - PETER ČIZMÁR)

19:30 **KULTURNÍ DŮM KOPŘIVNICE** 150 Kč
OSÍŘELÝ ZÁPAD DIVADLO PETRA BEZRUČE (OSTRAVA)
 BRATROVRAŽEDNÁ KOMEDIE Z IRSKÉHO MĚSTEČKA, KDE FOTBAL HRAJÍ HOLKY, KOŘALKY A ČIPSY SE NEPŮJČÍJÍ, KDE PĚČOU SKVĚLÉ POHŘEBNÍ KOLÁČKY A KDE SE PŘÍBUZNÍ MILUJÍ AŽ DO KRVE.

21:30 **ART TĚ KAFÉ MANDALA** 100 Kč
JINDRA HOLUBEC Y AMIGOS
 ČESKÁ HUDBA OŠLEHANÁ LATINOU, JAZZEM, FUNKEM A SOULEM.

SOBOTA 23.4.2016

14:00 **KD ŠTRAMBERK** 100 Kč
O HOLČÍČCE, KTERÁ SE JEŠTĚ NENARODILA
 DIVADLO VÍTI MARČIKA ST.
 NOVÁ POHÁDKA O TOUZE DĚDEČKA PO VNUČCE, O OSLU ABRAHAMOVI, KONÍKU APAČOVI A O STROMU ŽIVOTA. (ODJEZD AUTOBUSU OD KATOLICKÉHO DOMU 13:30)

16:00 **KATOLICKÝ DŮM KOPŘIVNICE** 100 Kč
LÁSKA P A VÁŠEŇ B MAJA DANADOVÁ (SLOVENSKO)
 KOMORNÍ INSCENACE PRO JEDNU NEREČKU, JEDNOHO HUDEBNÍKA, NĚKOLIK ZAMILOVANÝCH LOUTEK A DOSPĚLÉ PUBLIKUM.

18:00 **KULTURNÍ DŮM KOPŘIVNICE** 150 Kč
MARYŠA HADIVADLO (BRNO)
 KLASIKA ČESKÉ DRAMATICKÉ LITERATURY. MARYŠA JE NADČASOVÝM PRINCÍPEM VZDORU, OD OBĚTAVÉ TVRDOHLAVOSTI K TVRDOHLAVÉ OBĚTI. (KOPŘIVNICKÁ RODAČKA T. MALÍKOVÁ V ROLI SLUŽKY ROZÁRY)

19:30 **KATOLICKÝ DŮM KOPŘIVNICE** 100 Kč
DNI V DAŽDI ACTORES (SLOVENSKO)
 BROADWAYSKÝ KRIMINÁLNÍ HIT INSPIROVANÝ SKUTEČNOU UDÁLOSTÍ. HRA O SELHÁNÍ LIDSKÝCH CHARAKTERŮ, JEŽ JSOU V PODSTATĚ SAMI ZODPOVĚDNÍ ZA OSUDY JINÝCH LIDÍ.

DOPROVODNÝ PROGRAM:
PÁTEK 15.4.2016 **18:00** **KATOLICKÝ DŮM KOPŘIVNICE**
ODKUD PŘICHÁZÍME, KDO JSME, KAM JDEME?
 PŘEDNÁŠKA PHDR. MGR. JERONÝMA KLIMEŠE, PH.D.
 VÝSTAVA FOTOGRAFIÍ CHUCKA KUDERY Z 29. ROČNÍKU KOPŘIVY V POSTORÁCH KATOLICKÉHO DOMU POD NÁZVEM KOPŘIVOVY HERBÁŘ 2015

SPONZORI

MAJITELNÍ PARTNEŘI

JEDNODENNÍ VSTUPENKA 300 Kč DVOUDENNÍ 450 Kč STUDENTI JEDNODENNÍ 150 Kč A DVOUDENNÍ 250 Kč

PŘEDPRODEJ: IC KOPŘIVNICE - 556 821 688, 774 668 001, IC@KOPRIVNICE.CZ IC ŠTRAMBERK - 558 840 617, MIC@STRAMBERK.CZ

Anketa část 3.

Jak vidí lidé z ulice amatérské divadlo? Spolkne nás masmediální invaze?

Mladí, staří, velcí, malí nějak vnímají divadlo. Někteří divadelní představení navštěvují občas, jiní často. Provází jejich životy jen profesionální divadlo, nebo se zajímají i o to amatérské? Zeptali jsme se lidí, které jsme potkali na ulici, v kavárnách, obchodech, jaký vztah mají k tomuto žánru a jestli má divadlo šanci přežít masmediální invazi. Z mozaiky odpovědí jsme sestavily docela zajímavou ilustraci vztahu poměrně širokého okruhu lidí k tomuto druhu uměleckého projevu.

1. ZAJÍMÁ VÁS AMATÉRSKÉ DIVADLO?

2. MÁ DIVADLO ŠANCI PŘEŽÍT MASMEDIÁLNÍ INVAZI, KTERÁ NÁM AKČNĚ DOPRAVÍ KULTURU DO NAŠICH TELEVIZNÍCH OBRAZOVEK A NOTEBOOKŮ?

Martin, 21, Malenovice, zaměstnaný:

1. Ano, zajímá, ale nijak se v tom nepohybují.
2. Myslím, že vše má šanci přežít.

Lukáš, 21 let, Brno, student:

1. Nikdy jsem se o amatérské divadlo nezajímal, ale věřím, že se najde spousta lidí, kteří se o něj zajímají.
2. Otázka přežití je složitá. Někdo bere za „nepřežití“ i to, že se o danou věc nezajímají miliony lidí, ale třeba jen tisíce nebo stovky. Já za přežití beru i to, že se o danou věc zajímají desítky lidí. Takže z mého pohledu má divadlo určité šanci masmediální invazi přežít.

František, 70, Valašské Meziříčí, v důchodu:

1. To zrovna není moje doména.
2. To nevím. Myslím, že se klidně může stát, že amatérské divadlo pod technickým vlivem upadne. Naše doba je pohodlná, sedíme u televize a v té vidíme všechnu tu zábavu i dramata, pro která jsme dříve chodili do divadel.

Hana, 42, Poličná, pracující:

1. Nevadí mi a někdy se mi i líbí. To záleží na náladě. Je lepší, když se u toho můžu zasmát.
2. Přežívá to pořád. V televizi je toho plno a všechno na jedno brdo. To člověka po čase omrzí. Kultura je skvělou příležitostí pro setkávání se.

Petr, 21, Vsetín, student:

1. O divadlo jako takové jsem se nikdy moc nezajímal. Ale tím nechci říct, že by se mi to nelíbilo.
2. Dle mého názoru má divadlo šanci přežít. Určitě má svou skupinu lidí, kteří divadlo navštěvují. A taky z důvodu toho, že je divadlo od masmédií odlišné v tom, že se děj odehrává naživo před vámi, takže se onen zážitek s televizí či internetem nedá srovnat.

Eliška, 32, Karlovy Vary, zaměstnaná:

1. Ano.
2. Domnívám se, že ano, protože divadlo je nejen o vstřebání prvotního kulturního počínu, ale také o setkávání lidí, podobně „životně“ smýšlejících... Myslím, že naopak těch, kteří budou chtít sdílet svůj zážitek napřímo, s ostatními v hledišti, bude postupně přibývat.

Šárka, 14, Valašské Meziříčí, studentka:

1. Spíš ne. Nijak se o to nezajímám ani jsem na ničem takovém ještě nebyla.
2. Divadlo určitě přežije, protože je hodně lidí, kterým se líbí chodit do divadla a dávají tomu přednost před technikou.

Ladislav, 58, Valašské Meziříčí, zaměstnaný:

1. Dřív jsem do divadla chodil, když jsem chtěl zapůsobit na nějakou slečnu. Na amatérských představeních jsem se necítil tak nepatříčně. Je to určitě výborná věc. Dnes jsem ale rád, že už nikoho nemusím nahánět a můžu si užívat svého klidu.
2. Televize je pohodlnější varianta, jak trávit večer. Člověk si sedne, rozbalí křupky, natáhne nohy a nemusí se nikam fítnout. A s tím vegetem tak nějak přežívá. Ale jsou tací, budme za ně rádi, já to už nejsem, kteří si život chtějí řádně užít. Ti tu naši kulturu, ať už divadelní, či muzikantskou, udrží na nohou. V to věřím.

Jan, 21, Brno, student:

1. Herce jsem nikdy nepovažoval za dobrý příklad veřejnosti.
2. Citoval Friedricha Nietzsche: „Jakže! Ty ještě potřebuješ divadlo! Jsi snad ještě tak mlád? Zmoudří a hleděj tragédii a komedii tam, kde se hrají lépe!“

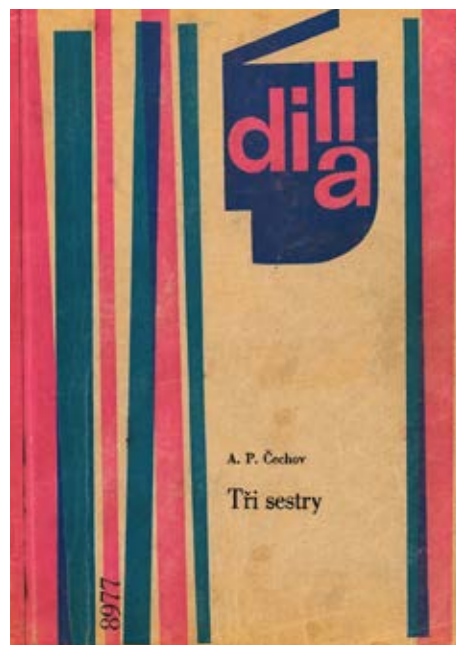
Karel, 24, Valašské Meziříčí, student

1. S amatérským divadlem jsem byl ve styku nejjintezivněji po dobu své práce v Kulturním zařízení. Do té doby jsem byl zvyklý hlavně na dramata a činohry české divadelní scény, ale pouliční či současná experimentální a ochotnická scéna mi také ukázala své

místo a věřím, že dokud lidé nezapomenou na kořeny pouličního umění a malých scén, tato tradice se uchová.

2. Vždy se našla ochotnická divadla a ochota lidí pronikat do toho hereckého řemesla, které hraje i určitou roli v sebepoznání. A tak i já se chystám v září tohoto roku začít spolupracovat na improvizacním divadle, zdokonalit se v této oblasti a opustit sedadlo diváka. Posunout se od drobných uměleckých performancí a tuto oblast znalostí rozšířit o další znalosti divadelního řemesla. Vše, co děláme, nás posouvá dále, a věřím, že lidé nezapomínají na to, že drobné formy divadel v podobách performance se naopak dostávají více do povědomí a zprostředkovávají uvědomění dramaturgických prvků i v každodenním životě, propojující výtvarné či intermediální umění, činohru, veselohru, ochotnické divadlo a život jako takový.

DOPORUČENÝ SCÉNÁŘ PRO INTERPRETAČNÍ DIVADLA

Anton Pavlovič Čechov TŘI SESTRY

Z ruského originálu *Tři sestry* přeložili Karel Kraus a Josef Topol.

Rozmnožila DILIA v Praze v listopadu 1966 jako rukopis. F 07 70142

Svolení k divadelnímu provozování a jakémukoli jinému veřejnému užití této hry udílí výhradně DILIA, jako ochranná organizace autorská podle autorského zákona.

Viděno z redakce

ZDIVIDLA OSTRAVA

KAMARÁDI

Máte nějakého kamaráda? A je to opravdu jen kamarád? Možná svou odpověď naleznete, když zhlédnete divadelní hru Kamarádi, s níž se na festivalu představil ostravský soubor ZDIVIDLA. Se stylem, jakým byla hra napsaná, jsme se potkaly prvně. Dvouslovné odpovídání je skvělé pro popsání vztahu

obou postav. Tento způsob konverzace měl poukázat na to, jak může být komunikace někdy špatná, ale stále čitelná. Musíme říct, že tento styl se nám velmi zalíbil, ale možná je to i tím, že jsme se s ním do této chvíle nesetkaly.

Hra také odhaluje realitu dnešních vztahů, kdy se lidé bojí upoutat na někoho druhého, a proto jsou stejně nakonec jen kamarádi. Představitelka „kamarádky“ Dominika Orlíková k tomu také dodala: „Připadá mi, že

lidi z toho mají celkem strach, a když zjišťují, že by se měli na nějakého člověka upnout, tak se zaleknou a raději od toho utečou.“ A my s ní nemůžeme nic jiného než souhlasit.

Velmi komické bylo i zjištění, že herci, kteří v Kamarádech hrají, se nakonec z kamarádů stali párem. Možná jim obsah samotné hry pomohl uvědomit si, co vlastně cítí, a nechtěli skončit jako... kamarádi.

Katka a Katka

Cenu Josefa Fabiána udělují diváci svým hlasováním. Jejich přízeň letos získal soubor Valaši v pohybu. Druhou příčku obsadili Tom a Jeff a na třetím místě stanula Komorní scéna 21. Vítězi gratulujeme a těm, co hlasovali děkujeme.

SOUBOR NÁZEV HRY	počet bodů	počet odevzdaných hlasů	průměr	pořadí
ZDIVIDLA Ostrava „Kamarádi“	85	36	2,36	7
ÚDIVADLO – Malá Monstra „Kličková“	102	45	2,26	9
ZDIVIDLA Ostrava „PIPI...“	99	41	2,41	5
ZDIVIDLA Ostrava „Zahradní slavnost“ – část 2. jednání	29	11	2,63	4
Komorní scéna 21 „Ubu NEspoutaný“	62	23	2,69	3
Valaši v pohybu „Vznikne?“	175	61	2,86	1
NJ feat. Uhřík „Třicet osm dva“	115	50	2,3	8
Tom & Jeff „Soutěž“	177	62	2,85	2
Nahé divadlo „Metropole“	116	59	1,97	10
Láhor/Soundsystem „Nejsme jako oni“	141	59	2,39	6

Zpravodaj festivalu Setkání divadel – Malé jevištní formy vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o.

Redakce: Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka, Pavel Stojar, Aleš Linduška, Jiří Jurečka, Kateřina Vykydalová, Kateřina Kabeláčová, Lenka Valoušková, Vlasta Červenková

postřehy z druhého dne

SETKÁNÍ DIVADEL – MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY

Festival Setkání divadel – Malé jevištní formy 2016 pořádá Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o., ve spolupráci s NIPOS Artama Praha za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Fondu kultury Zlínského kraje a Města Valašské Meziříčí. Sponzorem festivalu je firma CS CABOT.

Partneři:

